

ké, ale velká hmotnost krocanů chovaných v Lukově (kv. 6671)¹⁰ a barevné mutace u krocanů chovaných u Grygova (kv. 6469)¹⁰ naznačují, že se spíše jednalo o domácí krocany s divokým zbarvením perí.

INTERAKCE

Krocani byli vysazováni jako lovná zvěř. Jiné interakce nebyly dostatečně studovány.

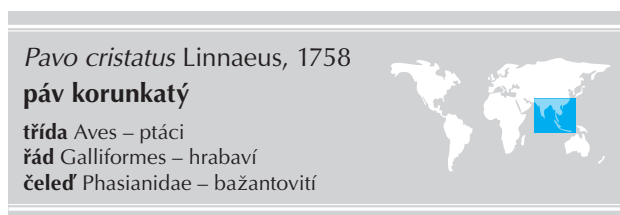
ANALÝZA RIZIKA

Krocani zřejmě nejsou schopni se v podmínkách ČR etablovat. Jsou však možné farmové chovy.

LITERATURA

- Andreska J. & Andresková E., 1993: Tisíc let myslivosti. Vimperk: TINA, 444 pp.
- Dickson J. G., ed., 1992: The Wild Turkey: biology and management. Harrisburg, PA: Stackpole Books.
- Dostál, 1933: Krocan divoký. Stráž Myslivosti 11: 15.
- Erhart G., 1960: Divoký krocan, možnost aklimatizace a chov v ČSR. VÚML, Zbraslav nad Vltavou, Nepubl. zpráva č. 9102.
- Hanák F. & Hudeček J. J., 2004: Krocan divoký (*Meleagris gallopavo*) ze sbírky Střední lesnické školy v Hranicích a jeho volný chov na střední Moravě. Zprávy Moravského ornitologického spolku 62: 111–114.
- Hejl F., 1943: Divocí krocani v grygovském Království. Stráž Myslivosti 20: 115.
- Chroust K., 1990: Parazitofauna bažanta obecného, bažanta královského a krocana divokého ve společných lokalitách. Folia Venatoria 20: 211–221.
- Javůrek J., 1942: Divocí krocani v grygovském Království. Stráž myslivosti 19: 429.
- Jelínek R., 2005: Jak dál s naší pernatou zvěří. Myslivost 2005 (12).
- Kokeš O., 1974: Historie pokusů o introdukci a aklimatizaci divokého krocana (*Meleagris gallopavo* L., 1758) v ČSSR. Poľovnícky Zborník 4: 167–184.
- Koubek P., 2003: Druhy pernaté zvěře. In: Cervený J. (ed.): Encyklopedie myslivosti: 117–247. Praha: Ottovo nakladatelství.
- Kučera O. & Kučerová J., 2001: Krocan divoký *Meleagris gallopavo*. Myslivost 49 (8). URL: <http://www.silvarium.com/myslivost/2001/08/clanek9.html>
- Liška M., 1953: Zkušenosti s chovem divokého krocana ve volnosti. Myslivost 1 (3): 44–45.
- Madge S. & McGowan P., 2002: Pheasants, partridges and grouse. Princeton: Princeton University Press, 488 pp.
- Marchant S. & Higgins P. J., eds., 1993: Handbook of Australian, New Zealand & Antarctic birds. Vol. 2. Raptors to lapwings. Melbourne: Oxford University Press, 984 pp.
- Rakušan C., 1962: Má chov krocana divokého u nás budoucnost? Myslivecký zpravodaj (Praha) 1962 (březen–duben): 16–21.
- Slaný J., 1912: Krocan divoký – *Meleagris gallopavo* L. Stráž myslivosti 10: 278–283.
- Vrbka J., 1928: Chov krůt v oborách a lesích. Stráž Myslivosti 6: 267–270.
- Vytlačil J., 1902: Divoký krocan (*Meleagris gallopavo* L.). Lovecké listy – Nový Háj 1902 (11): 447–450.
- Zabloudil F. & Novák P., 2001: Introdukce krocana divokého v České republice. In: Wolf R. (ed.): Pernatá zvěř 2001: 126–132. Česká lesnická společnost.
- Zabloudil F., 2004: Některé vlivy na přirozenou reprodukci krocana divokého. – Myslivost 52 (4): 20–21.

J. Mlíkovský, Národní muzeum, Praha

POPIS DRUHU

Velký suchozemský pták. Dospělí samci mají nápadně prodloužené (až 160 cm dlouhé) a pestrě zbarvené svrchní krovky ocasní, samice jsou menší a nenápadně zbarvené; obě pohlaví mají na hlavě pérovní korunku⁷.

Pozn. Pávi korunkatí se chovají v zajetí po mnoho generací a známy jsou i různé barevné mutace (např. černokřídlá, bílá). Taxonomické postavení těchto pávů není dořešené. Populace chované v zajetí lze nejlépe považovat na kaptivní, pokud jsou ptáci divoce zbarvení a ani jinak se neliší od volně žijících indických pávů korunkatých. Barevné odrůdy je však potřeba považovat za domácí formu².

ROZŠÍŘENÍ

Primární areál Indický poolostrov a Sri Lanka⁷.

Sekundární areál V zajetí se chová po celém světě mimo polární oblasti. Pávi bývají zpravidla chováni na volno, takže z kaptivních populací na řadě míst vznikají nevelké a obvykle jen krátkodobě existující ferální populace^{4,6,8}. Do Evropy se páv dostal již v dobách starého Řecka³.

Rozšíření v ČR Páv byl ve středověku považován za křesťanský symbol¹⁰. Nejstarší nálezy vyobrazených pávů z území ČR pocházejí již z raného středověku^{1, 11}. Choval se i v dalších stoletích^{5, 9}. V 17. století zřejmě existovala v Praze polodivoká populace pávů korunkatých⁵. Dnes se běžně chová po celém území ČR, zejména v zámeckých parcích, na pozemcích zoologických zahrad, ale i u soukromých chovatelů. Přesnější údaje o rozšíření a počtech pávů chovaných v ČR nejsou známé.

NÁROKY NA PROSTŘEDÍ

Primární areál Řídké, zejména opadavé pralesy. Osídluje i okraje tzv. sekundárních pralesů, často v blízkosti vesnic, pokud je lidmi tolerován⁷.

ČR Parková krajina, v níž je dostatek otevřených prostor, kde si hledá potravu, vysokých stromů, kde nocuje, a zároveň křovisek, kde může zahnízdit.

CHARAKTER ČESKÉ POPULACE

V současné době se vyskytuje jen v izolovaných, drobných populacích, plně závislých na péči člověka.

INTERAKCE

Nejsou známé.

ANALÝZA RIZIKA

V současné době nepředstavuje ekologickou hrozbu. Není pravděpodobné, že by dokázal osídlit volnou přírodu.

LITERATURA

- Bartošková A., 1995: Die Knochen- und Geweihindustrie aus der Vorburg des frühmittelalterlichen Budeč – Lage Na kašně. Památky archeologické 86: 21–62.
- Clauss E. & Clauss B., 2005: Das Pfauenforum. URL: <http://www.pfauenforum.de/> (Navštíveno 08. 11. 2005).
- Hehn V., 1874: Kulturpflanzen und Haustiere in ihrem Übergang aus Asien nach Griechenland und Italien. Berlin: Gebrüder Borntraeger, xii + 553 pp.
- Kannan R. & James D. A., 1998: Common Peafowl (*Pavo cristatus*). In: Poole A. & Gill F. (eds.): The birds of North America. No. 377. Philadelphia: The Birds of North America.
- Kokeš O., 1988: Páv korunkatý a jeho cesta k nám. Živa (n. s.) 36: 31–32.
- Long J. L., 1961: Introduced birds of the world. Sydney: Reed.
- Madge S. & McGowan P., 2002: Pheasants, partridges and grouse. Princeton: Princeton University Press, 488 pp.
- Marchant S. & Higgins P. J., eds., 1993: Handbook of Australian, New Zealand & Antarctic birds. Vol. 2. Raptors to lapwings. Melbourne: Oxford University Press, 984 pp.
- Pejml K., 1941: Pávi v Čechách. Věda Přírodní 20: 188–189.
- Reimbold E. T., 1983: Der Pfau. Mythologie und Symbolik. München.
- Smetánka Z., Hrdlička L. & Blajerová M., 1973: Výzkum slovanského pohřebiště za Jízdárnou na Pražském hradě. Předběžná zpráva. Archeologické rozhledy 25: 265–270, 369.

J. Mlíkovský, Národní muzeum, Praha